

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάζην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθέως παρασχόν εις την χώραν ήμισυ άγνωστης, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ήσωτερικού δραχ. 5.— Ήξωτερικού φρ.χρ. 7
 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν' Ελλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Έν' Αθήναις
 Όδός Αΐδου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτισσής

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Έν' Αθήναις, την 16 Σεπτεμβρίου 1898

Έτος 17ον.—Άριθ 37

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
 ΕΚΤ. Μ Α Λ Ω

ΣΥΛΛΕΓΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια— ίδε σελ. 281)

Μόνον άφ' ου έξήλθον του χωρίου, ό κ. Βουλφράν ελάλησε (σελ. 289 στήλ. α').

Μόνον άφ' ου έξήλθον του χωρίου, ένθα εξεδηλωθή ή αυτή και γθές περιεργία, και εφερόντο ανά μέσον των λειμώνων, ό κ. Βουλφράν, σιωπηλός μέχρι τής ώρας εκείνης, ελάλησε προς μεγίστην συγκίνησιν τής Πετρίνας, ήτις άσμένως θα ανέβαλλε την ώραν τής άμιλλίας ταύτης ήτις ήτο κατά τα φαινόμενα μεστή τοσούτων κινδύνων εις την Πετρίναν.

«Μ' είπες ότι ό Θεόδωρος και ό Τολουέλ είχαν έλθη εις τό γραφείόν σου.
 — Μάλιστα, κύριε.
 — Και τί σε ήθελον;
 Η Πετρίνα εδίστασεν, ήτο δε εις άκρον τεταραγμένη.
 «Τί διατάξεις; Δέν όφείλεις να μοι λέγης τά πάντα;
 — Μάλιστα, κύριε, όφείλω, αλλά τουτό δέν έμποδίζει και να διατάζω.
 — Ποτέ δέν όφείλει τις να διατάζη εις την εκτέλεσιν του καθηκοντος» εάν νομίζης ότι όφείλεις να σιωπάς, σιωπα εάν νομίζης ότι όφείλεις να αποκριθής εις την έρώτησίν μου, διότι, ως βλέπεις, σ' έρωτώ, αποκρίσου.

— Νομίζω ότι όφείλω να αποκριθώ.
 — Σ' άκούω.»
 Η Πετρίνα εξιστόρησε λεπτομερώς τά κατά τον Θεόδωρον και αυτήν, άνευ προσθήκης τιός ή παραλείψεως.
 «Αυτά είν' όλα; ήρώτησεν ό κ. Βουλφράν.
 — Μάλιστα, κύριε, όλα.
 — Και ό Τολουέλ;
 Η Πετρίνα είπε και περι αύτου καταλεπτώς όσα συνέβησαν, μετατρέψασα μόνον όλίγον τι τά αναφερόμενα εις την ασθένειαν του κ. Βουλφράν και παραλείψασα τό ότι «δυσάρεστος είδησις αίφνιθίως λεγομένη προς αυτόν χωρίς πρώτον να τον προδιαθέσωσι,δυνατόν να τον θανατώσ η» Ήπειτα μετά την πρώτην απόπειραν του Τολουέλ είπε και τά κατά τό τηλεγράφημα, ούδέ παρέλειψε τά περι τής συνεντεύξεως ήν είχαν όρίση την έσπεραν.

«Ό κ. Βουλφράν άκούσας την διήγησιν τής Πετρίνας εγένετο σύννους επί πολλήν ώραν' έκείνη δέ, επειδή ήδύνατο να τον παρατηρή κατά πρόσωπον άφόβως, διότι έκείνος δέν την έβλεπε, τον είδε περιλυπον και σύννον' εφάνετο δε ότι τουτό προήρχετο εκ δυσάρεσκειας μάλλον, ή εκ λύπης. Τέλος τη είπε
 «Μη φοβηθής τίποτε δι' όσα είπες, τά όποια κανεις δέν θα τα μάθω και αν θελήση τις να σ' έκδικηθή διότι, έντίμως φερομένη, άντεστάθης εις τας προτροπάς του, εγω είμαι εδώ. Προσηθανόμην εγω όλ' αυτά, και δια τουτό σε είχαν καταστήση προσεκτικήν να μη είπης τίποτε περι τής επιστολής. Ής είνε, πλέον δέν θα συμβή τοιούτων τι. Από αύριον θα άφήσης τό γραφείον του Κλέφτιν, όπου εύκόλως δύνανται να σ' εύρίσκουν, και θα έλθης εις τό γραφείόν μου εις τό τραπεζάκι όπου έγραψες τό πρωτό το τηλεγράφημα. Ένώπιόν μου δέν θα τολμοούν να σ' έρωτήσουν, ύποθέτω. Αλλά επειδή είμπορεί να το επηρεήσων και έξω των γραφείων, εις τής Φραγκίσκας, θα κατοικήσης από άπόψε ες τον ύψρον και θα τρώγης μαζί μου. Τουτό δε θα γίνη και προς ανταμοιβήν σου.
 Η Πετρίνα εν ψ̄ κατ' αρχάς ε-τρεμεν, ανεθάρρησε πάραυτα, αλλά τοσούτον είχε συγκινηθή, ώστε δέν εύρισκε λέξιν να αποκριθή.
 «Έδειξες πολλήν γενναιοτήτα εν τή δυστυχία σου και ήγωνίσθης κατ' αύτής μετά καρτερίας, ό δε γενναίος εν τή δυστυχία είνε και τίμιος άνθρωπος' δύναμαι λοιπόν να σ' έμπιστευθώ ως εάν σ' εγνωρίζω από θεκαίτιας. Θα έχης άκούσση, είξεύρεις δε και εκ τής επιστολής την όποιαν μετέφρασες, ότι έχω υιόν, αλλά δια πολλούς και διαφόρους λόγους τοους όποιους δέν θέλω τώρα να αναφέρω, επήλθον σπουδαία διαφωνία μεταξύ μας, αι όποια επί τέλους κατέληξαν εις έντελη ρήξιν, διότι ένυμφευθη παρά τας συμβουλίας μου, άλλ' όμως δέν απέσβεσαν και την προς αυτόν αγάπην μου' διότι τον αγαπώ και τον συλλογίζομαι νύκτα και ήμέραν. Αλλά αυτός επροτίμησε την γυναικά του και όχι τον πατέρα του. Έγω ήλιπζον ότι θα ύποχωρήση, αλλά και αυτός φαίνεται θα ήλιπιεν ότι εγω θα ύποχωρήσω. Και ο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Νοεμβρίου.

793. Δεξίγριφος.
 Γρίμμα είνε τό πρώτον, δέντρον τό δεύτερόν μου και τής Μικράς Ασίας χώρα τό σύνολόν μου.
Έστάλη υπό του Μπίτου

794. Στοιχειόγραφο.
 Έγώ είμαι ένας ήρωας κ' έπολέμησα ες την Αν τό γένος μου άλλάξες (Τροία. κ' ένα γράμμα μου προτάξης;
 Μίαν νύμφην τής θαλάσσης θ' αποκτήσῃς μ' εύ-
Έστάλη υπό του Αι-χου-Τσαγγ

795. Αναγραμματισμός.
 Η ταπεινός θεράπων σας τά γράμματα κινών σχήμα διάλλάξω θέλησα πλην-τι κακόν φρικτόν! εις τό κεφάλι δέχθηκα βροχής καταλυτόν! Και τώρα σās φορτώνομαι την λύσιν άπαιτών.
Έστάλη υπό Αρχιμήδους του Μαθηματικού

796. Ρόμβος.
 Τό πρώτον και τό ύστατον ή Κύπρος τό δαναεζίε.
 Τό δεύτερόν μου μία κοινή άντανυμία είνε.
 Τό τρίτον μου τά βύρεια μέρη πάντα φωτίζει.
 Τών Έρινύων Ιερόν τό τέταρτόν μου είνε.
 Τό πέμπτον μου ες τά φορητά διά τραπήν το
Έστάλη υπό της Αικτικής Νυκτός

797. Κυβόλεξον.
 Σχημάτισον κυβόλεξον του όποιου μία λέξις να είνε μαζί!
Έστάλη υπό της Αδρας του Φαλήρου

798. Άστηρ.
 Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αινωσκηται καθέτως τό όνομα επαρχίας τής Ελλάδος, όριζόντιως κράτος τής Ευρώπης, και διαγωνίως τό όνομα άρχαίου βασιλέως και μυθικού τε-
Έστάλη υπό του Έσπίρου

799-800. Περιφράσεις.
 Ποία είνε τά δύο των κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια όνόματα;
 1. Η μεγάλη Έλλάς.
 2. Η λεσβία άηδών.
Έστάλη υπό της Πραίας Κερκύρας

801-802. Μεταφρασμένα όνόματα άνωθεν.
 1. Ό γλυκύτερος των άνέμων είνε ό Ζέφυρος.
 2. Ό Καφερεύς είνε άκρωτήριο τής Ελλάδος.
Έστάλη υπό του Αεοντοκάφρου Διονίδου

803-804. Μεταμορφώσεις.
 1. Ό Ζεύς διά 5 μεταμορφ. να γίνη Πάγ.
 2. Ό Λάκων δι' 7 μεταμορφ. να γίνη ήρωας.
Έστάλη υπό Παναγιώτου Π. Πετρίτου

805-808. Μαγικών γράμματα.
 Τή προσθήκη ενός γράμματος, πάντοτε του αυτού, εις εκάστην των κάτωθι λέξεων σχηματίσον άλλας τόσας λέξεις:
 Μαία, βίως, Ήρα, λέϊος.
Έστάλη υπό της Χιόνης του Παρρασοῦ

809. Φύραξη-μέγδην.
 Οπτε μη λατανόλεθε ιδά ντή ποινεσῦα
 Οτι να νίγη τῦναδα τή ρώνα ν-ή απρονσῦα
 Νέβθοια είνε τό να πρό αδέννοια τό μνέλλο
 Θονε κηπάλος νάχρεια ό ν' άλλνάλα θνέλλο.
Έστάλη υπό του Κολοσσού της Ρόδου

810. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 5 5 6 7 8 4 = Νήσος.
 2 1 5 4 = Ηραίσιον.
 3 4 5 4 8 7 4 = Κήτος.
 4 7 4 3 6 = Νήσος τής Ελλάδος.
 5 2 1 4 7 6 = Άγγιστον.
 6 5 2 8 4 = Έπαρχία τής Ελλάδος.
 7 2 3 2 5 6 = Φυσικόν φαινόμενον.
 8 5 6 = Σωμα στρατιωτικόν.
Έστάλη υπό του Ανδρίου Σαρατινού

811. Συλλαβική άκροστιχίς.
 Αί άρχικαί συλλαβαί των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα μιας ήπειρου.
 1. Τραγικός ποιητής. 2. Βασιλεύς τής Ρώ-
 μης. 3. Ποταμός τής Ελλάδος.
Έστάλη υπό του Αρχιμαύρου Θεμιστοκλέους

812. Αεπλή άκροστιχίς.
 Τά άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα άρχαίου θεου, τά δε τρίτα τό όνομα άνθους.
 1. Έποχή του έτους. 2. Άκρωτήριο. 3. Άρχαίος βασιλεύς. 4. Χρήσιμον εις την οικο-
 δομίαν. 5. Ιερόν βιβλίον.
Έστάλη υπό Θερασούδου Θ. Ζωτοπούλου
815. Έλληνοσύμφωνον.
 αυ-υε-τεω-αι-αιο.
Έστάλη υπό Οδρανίας Σ. Δεούλια

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκήσεων τής 5 Δεγουστου έ. έ.

674. Σιαγών (συ, άγών) — **675.** Δίσκος (δός, Κός).—**676.** Ρεύμα, γέμα.—**677.** Κυνάγειρος, αίγειρος.—**678-681.** Η άνταλλαγή γίνεται δια των γραμμάτων γ και ρ, αι δε σχη-
 ματίζονται λέξεις είνε: άγρός, γήρας, γοργός, γραφή.—**682.** Άηδών.

685. Ι ω ν ι Α **684.** Α Δ Ρ Α
 Λ υ δ ο Ι Δ Ρ Α
 Α Δ Β Ι Σ Τ Ι Τ Ο Σ
 Ρ ι π ε Ω Α Σ Η Α Δ Ε
 Α γ κ Ω Ν

685. ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ (1, Πλάτων. 2, Έλλη-
 σποντος. 3, Ρίς. 4, Σικινός. 5, Έρμής. 6, Φοινίκη. 7, Όλυμπος. 8, Νιαγάρας. 9, Η-
 λιος).—**686. ΜΑΓΙΟΡΚΑ** (1, Μαλιακός. 2, Γιβραλτάρ. 3, ΟΡφεύς. 4, Κλημος).—**687.**
 Του Θεου ή άρωγή εις τό τέμα οδηγεί.—**688.**
 Όμονοούντων αδελφών συμβίσις παντός τέλους;
 ίσχυροτέρα.—**689.** Η πενία τέχνας έπινοεί.

Ό Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Αίμων μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγη-
 μα διδακτικόν, μετά 25 εικώνων, βραβευ-
 θέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδε-
 τον δρ. 3,75. Αδετον . . . δρ. 1,75

Η Άνθούδα υπό Άρ. Π. Κουρτίδου μετα-
 φρασθεία εκ του Γαλλικού. Χαριεστατον και
 ήρικώτατον διήγημα μετά 26 εικώνων. Χρυσό-
 σδετον. δρ. 5. Αδετον. . . . δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζεράν υπό Σοφίας Αίμων μετα-
 φρασθείς εκ του Γαλλικού. Περιήγησις εις
 τον Καύκασον, ήθη, έθιμα, περιπέτεια.
 Αδετον . . . . . δρ. 1,50

Εις την Θάλασσαν! Ναυτικόν Μυθιστό-
 ρημα κατά τον Μένν-Ρήδ, περιπετειώδες,
 θελητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Άρ. Π.
 Κουρτίδου, μετά 25 εικώνων. Χρυσόδετον
 δρ. 3,75. Αδετον. . . . . δρ. 1,75

Πριν τελειώση ίσχυρόν γρονθοκόπημά τον εκύλισεν εις τό έδαφος.
 Οί κακοί είνε πάντοτε άνανδροι. Ό άρχηγός των άμελων δσον και αν έταπεινώθη εκ τής προσβολής την όποιαν έπαθε πρό των ύπηκόων του, έννόησεν ότι εύρε τον δυκτώτερόν του και ένόμισε φρόνιμον να ύποχωρήση. Έσηκώθη και βλασφημιών κατα των ανοήτων που δέν έννοούν τά άστέα, άπεσύρθη ταπεινώς.
 Η πράξις του Ίακώβου προσείλκυσε πολλά παιδια πρός τό μέρος του. Άφ' ένός έσμίκρυνε τον Συμεών, τον όποιον πολλοί μαθηταί έθαύμαζον, άφ' έτέρου πολλοί άνόητοι ήλθον εις την εκτίμησιν των παιδιών. Οί μάλλον ένθουσιώδεις θαυμασταί του τον έπωνόμασαν Γενναίον.

Μείνας μόνος πλησίον του παιδιού του όποιου άνεκηρύχθη προστάτης, δέν έδειξε προς αυτόν οίκτον, όστις ήδύνατο να λυπήση τον δυστυχή Άνθιμον, αλλά τά ώμίλησε δέν συμπάθειαν εκ του βά-
 θους τής καρδιάς άνερχομένην, και τίνας προς αυτόν την χειρα τῷ είπε
 — Άνθιμε, θέλεις να είσαι φίλος μου;
 [Έπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ
 1.
 Το ψωμί το δανεικό
 μία και δυο είνε γλυκό,
 μη τελειώνει βιαστικό
 και σ' αφήνει νηστικό.
 2.
 Ό καθέννας το καλό
 ποι' ες τον κόσμο κάνει
 κι αν το ρίψη ες το γιαλό,
 πάλοι δέν το χάνει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έν τῷ σχολείω
 Τά μικρά γράφουσιν ορθογραφίαν.
 Ό Μανωλάκης έγραψε τό σχολείον με έν λ.
 — Έντροπή! λέγει ό διδάσκαλος. Σβύσε τό έν λ.
 Και ό Μανωλάκης
 — Ποίον από τά δύο, δάσκαλε;
Έστάλη υπό του Δουρείου Ίπκου

Δύο συμμαθηταί ήλθον εις λόγους.
 — Αν δέν ήμουν μέλος τής προστατευτικής εταιρείας των ζφων, θα σου άναθα ένα χαστούκι, λέγει ό εις.
 — Έγώ όμως δέν είμαι, άπαντά ό άλλο, και δίδει ίσχυρον βράβιαμα εις τον πρώτον.
Έστάλη υπό του Αλφράτου

πράγκων, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματισμόν.
 — Οί άλλάσποντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ημίν εγκαίρως την νείαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτόν γραμματισμόν δια την διαπύνην τής εκτυπώσεως τής νέας ταϊνίας.

Παράκατα περι μη λήψις φύλλων γέματα μετά παρέλευσιν δεκαετημέρου τό πολύ από της έκδοσής των είνε απαράδεκτα.

— Τὸ βρήκες! Ἄλλα τὸ ὄνομα τῆς μάγισσας δὲν μού το εἶπες.

— Λέγεται Θέλις, θεία μου.

— Ναι, ἀγαπητέ μου. Ἡ Θέλις κἀνὲν θαύματα. Ἄλλα δὲν ἀρκεῖ. Χρειαζέται καὶ ἡ Ἄγαπη, πλέον θαυματουργὸς ἀκόμη. Διότι, μὴ νομίσῃς ὅτι ἡ Ἄντιω ἐδιορθώθη διαμίας καὶ ὅτι ἡ θέλησίς της ἦτο πάντα τόσο ἰσχυρά. Ὅχι! ὅταν ἡ θέλησίς της ἐξασθενούσε, ἡ ἀγάπη που εἶχε εἰς τὸν νουὸ της καὶ εἰς τὴν μητέρα της καὶ ὁ φόβος μήπως ἤθελε τοὺς λυπήσῃ, τῆς εἶδαν πολὺ τὸ θάρρος καὶ ἐκάμνε τὰ ἀδύνατα δυνατά.»

ΔΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

Ο ΓΕΡΩΝ ΛΥΚΟΣ

Ὁ λύκος εἶχε γηράσκει καὶ ἔλαβε πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ ζῆ φιλικῶς με τοὺς ποιμένας. Ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ποιμένα, τοῦ ὁποῦ τὰ ποιμνία ἦσαν πλησιέστερον εἰς τὸ σπήλαιόν του.

— Βοσκέ, τῷ εἶπε, σὺ με ὀνομάζεις αἰματηρὸν ληστήν καὶ ὅμως δὲν εἶμαι. Πραγματικῶς, ἀναγκάζομαι νὰ ὀρμῶ κατὰ τῶν προβάτων σου ὅταν πεινῶ, διότι ἡ πείνα εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα. Φύλαξέ με ἀπὸ τὴν πείναν, κάμε με νὰ χορτάσω καὶ θὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος μαζί μου. Διότι εἶμαι ἡμερώτατον, πρᾶτατον ζῶον ὅταν χορτάσω.

— Ὅταν χορτάσῃς! Πιθανόν εἶπεν ὁ βοσκός. Ἄλλα ποτε χορταίνεις σὺ; Σὺ καὶ ὁ φιλάργυρος ποτέ σας δὲν χορταίνετε. Πήγαινε ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦλθες!

Ὁ ἀποδιωχθεὶς λύκος ἐπῆγεν εἰς δεύτερον ποιμένα.

— Εἰξεύρεις, βοσκέ, τῷ εἶπεν, ὅτι εἴμπορῶ νὰ σου πνίξω πολλὰ πρόβατα. Ἄν θέλῃς νὰ μου δίδῃς ἕξ πρόβατα τὸ ἔτος, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος. Τότε εἴμπορεῖς νὰ κοιμάσαι ἡσυχῶς καὶ νὰ ἀπολύσῃς ἀμέσως τοὺς σκύλους.

— Ἐξ πρόβατα; εἶπεν ὁ ποιμὴν. Ἐξ πρόβατα εἶνε ὀλόκληρον κοπάδι!

— Πρὸς χάριν σου εἴμπορῶ νὰ ἀρκεσθῶ με πέντε! εἶπεν ὁ λύκος.

— Τί λέγεις, γερολύκο, πέντε πρόβατα! Ἐγὼ περισσότερα ἀπὸ πέντε πρόβατα δὲν θυσιάζω ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὸν Πᾶνα. (1)

— Καὶ τέσσαρα ὄχι; ἠρώτησεν ὁ λύκος.

Ὁ ποιμὴν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ἐμπαικτικῶς.

— Τρία;

— Ὅχι!

— Δύο;

(1) Ὁ Πᾶν ἦτο θεὸς τῶν ποιμένων καὶ τῶν ποιμνίων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

— Ὅτε ἐν εἶπεν ὁ ποιμὴν θὰ εἶνε ἀνόητον νὰ γίνω ὑποτελής φόρου εἰς ἕνα ἐχθρὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἴμπορῶ νὰ ἀσφαλισθῶ με τὴν προφύλαξιν.

Ἐπειτα ὁ λύκος ἦλθεν εἰς τρίτον ποιμένα.

— Πολὺ λυποῦμαι, εἶπεν, ὅτι σεῖς οἱ βοσκοὶ με θεωρεῖτε ἀγριώτατον καὶ ἀσυνειδητότατον θηρίον. Εἰς σὲ θ' ἀποδείξω πόσον με ἀδικοῦν. Δίδε μου κατ' ἔτος ἓν πρόβατον καὶ τὸ ποιμνίόν σου θὰ βόσκη ἐλευθέρως εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν κάμνει τόσο ἐπικίνδυνον ὅσον ἐγώ. Ἐν πρόβατον! τί μικρὸν πρᾶγμα! Ἦτο δυνατόν νὰ φανῶ περισσότερο μεγαλόψυχος καὶ ὀλιγώτερον ἀπαιτητικὸς: Γελάς, βοσκέ; Διατί γελάς λοιπὸν;

— Ὡ, τίποτε, ἀλλὰ πόσον ἐγήρασε, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ βοσκός.

— Τί σε μέλει διὰ τὸ γῆράς μου; Εἶμαι ἀκόμη εἰς ἡλικίαν νὰ πνίξω καὶ τὰ πλέον ἀγαπητά σου ἀρνία.

— Μὴ θυμώσῃς, γερολύκο. Λυποῦμαι ὅτι πολὺ ἀργὰ μοῦ κάμνεις τὴν πρότασίν σου· σὲ προδίδει ἡ ἐλλειψὶς τῶν ὀδόντων σου. Προσοποιεῖσαι τὸν καλὸν διὰ νὰ εἴμπορῆς νὰ τρέφῃσαι ἡσυχώτερα καὶ με ὀλιγώτερον κίνδυνον.

Ὁ λύκος ἐθύμωσεν ἀλλ' ἐκράτησε τὸν θυμὸν του καὶ ἐπῆγεν καὶ εἰς τέταρτον ποιμένα. Τούτου εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ ὀλίγου ὁ πιστὸς κύων, καὶ ὁ λύκος ὠφελήθη ἀπὸ τὸ περιστατικὸν τοῦτο.

— Βοσκέ, εἶπεν, ἐγὼ ἐμάλωσα με τοὺς ἀδελφούς μου, οἱ ὅποιοι εἶνε εἰς τὸ δάσος, καὶ τόσο πολὺ ὥστε ποτε πλέον δὲν θὰ συμβιβασθῶ μαζί των. Γνωρίζεις πόσον πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπὸ ἐκείνους! Ἄν με παραλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος σκύλου σου, ἐγγυῶμαι ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ πρόβατά σου δὲν θὰ πάθῃ τίποτε.

— Θέλεις λοιπὸν, ἀπήντησεν ὁ ποιμὴν νὰ ὑπερασπισθῆς τὰ πρόβατά μου ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου που εἶνε εἰς τὸ δάσος;

— Βέβαια, αὐτὸ ἐνοῶ.

— Δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον. Ἄλλ' ἂν σε πάρω εἰς τὸ κοπάδι μου, εἶπέ μου ποῖος θὰ φυλάττῃ τότε ἀπὸ σὲ τὰ πρόβατά μου; Τὸ νὰ παίρῃ τις κλέπτῃν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κλέπτας, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι το λέγομεν...

— Φθάνει, εἶπεν ὁ λύκος, ἤρχισες με ἠθικολογίας. Ἐχε ὑγείαν!...

— Ἀχ, καὶ νὰ μὴν ἦμουν τόσο γέρον! εἶπε με παράπονον ὁ λύκος. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἦλθεν εἰς τὸν πέμπτον ποιμένα.

— Με γνωρίζεις, βοσκέ; ἠρώτησε. — Τοὺς ὁμοίους σου τουλάχιστον τοὺς γνωρίζω! ἀπήντησεν ὁ βοσκός.

— Τοὺς ὁμοίους μου; Πολὺ ἀμφιβάλλω δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ εἶμαι τόσο παραξένος λύκος ὥστε εἶμαι ἀξίος καὶ τῆς ἰδικῆς σου φιλίας καὶ ὄλων τῶν βοσκῶν.

— Καὶ πῶς εἶσαι παράξενος;

— Δὲν εἴμπορῶ νὰ πνίξω ζωντανὸν πρόβατον καὶ νὰ το φάγω, καὶ ἂν ἀκόμη κινδυνεύω ν' ἀποθῶ ἀπὸ τὴν πείναν. Ἐγὼ τρέφομαι μόνον με νεκρὰ πρόβατα. Δὲν εἶμαι ἀξέπεινος διὰ τοῦτο; Δὸς μου λοιπὸν τὴν ἀδειαν νὰ ἐρχομαι κάποτε εἰς τὸ ποιμνίόν σου νὰ σ' ἐρωτῶ μήπως σου...

— Μὴ χάνῃς ἀδικὰ τὰ λόγια σου, εἶπεν ὁ βοσκός. Ἄν ἤθελες νὰ μὴ εἶμαι ἐχθρὸς σου, δὲν ἔπρεπε νὰ τρώγῃς διόλου πρόβατα, οὔτε ζωντανά, οὔτε νεκρά. Ὅποιος τρώγει νεκρὰ πρόβατα εὐκολὰ μανθάνει ἀπὸ τὴν πείναν τὰ ἄρρωστα πρόβατα νὰ τα νομίσῃ ἀποθαιμένα, καὶ τὰ γερά ἄρρωστα. Μὴν ἐλπίζῃς λοιπὸν νὰ γίνωμεν φίλοι! πῆγαινε.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ δείξω πόσον περισσότερο εἴμπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμος διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν μου! εἶπεν ὁ λύκος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἕκτον ποιμένα.

— Βοσκέ, σοῦ ἀρέσει τὸ δέρμα μου; — Τὸ δέρμα σου; εἶπεν οὗτος. Νὰ ἰδῶ! Εἶνε ὠρατὸν, δὲν θὰ σ' ἔχουν καταξοχίση πολλὰς φορὰς οἱ σκύλοι.

— Λοιπὸν ἀκουσε, βοσκέ. Ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ δὲν θὰ ζήσω πολὺ. Τρέφε με λοιπὸν ἕως ὅτου ν' ἀποθάνω καὶ σ' ἀφίνω κληρονομίαν τὸ δέρμα μου.

— Νὰ τα μας! εἶπεν ὁ βοσκός. Εὐρίσκει τεχνάσματα ὡσὰν γέρον φιλάργυρος. Ὅχι, ὄχι! τὸ δέρμα σου θὰ μὴν ἐκόστιζεν εἰς τὸ τέλος ἑπτὰ φορὰς περισσότερο παρ' ὅσον ἀξίζει. Ἐλα δαξέ μου τὴν ράχι σου.

Ὁ ποιμὴν ἔλαβε τὴν ράβδον του εἰς τὴν χεῖρα καὶ ὁ λύκος ἔφυγε.

— Ὡ, τοὺς ἀσπλάγγνους! ἐφώνησεν ὁ λύκος καὶ ἔγινε μανιώδης. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποθάνω ὡς ἐχθρὸς των πρὶν με θανατώσῃ ἡ πείνα. Αὐτὸ ζητοῦν!

Ἐτρεψεν, εἰσέφρησεν εἰς τὰς κατοικίας τῶν ποιμένων, ἔρριψε χάμω τὰ πατὰ δια των καὶ με πολὺν κόπον ἐφρονεῖθη ἀπὸ τοὺς βοσκούς.

Τότε ὁ γνωστικώτερος ἐξ αὐτῶν εἶπε:

— Δὲν ἐκάμμεν καλά, ὅτι ἐφέραμεν εἰς τὰ ἔσχατα τὸν γέροντα ληστήν, καὶ τοῦ ἀφρήσαμεν ὅλα τὰ μέσα τῆς καλλιτερέσεως, ὅσον ἀργὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης καὶ ἂν τοῦ ἦλθεν ἡ διάθεσις νὰ γίνῃ καλλίτερος.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ὅταν κάμνωμεν τὴν προσευχὴν μας σηκώνομεν ὑψηλὰ τὰ χεῖρα μας· οἱ καθολικοὶ τα σμίγουν τὸ σπουδαιότερον ὅμως δὲν εἶνε σὲ τί θεοὶ εἶνε τὰ χεῖρα ἀλλὰ πῶς εἶνε ἡ καρδιά. Ὅταν ἡ καρδιά δὲν εἶνε καθαρὰ, τὰ λόγια που λέγει τὸ στόμα δὲν ἀναβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν φθάνουν εἰς τὰ αὐτιά τοῦ Θεοῦ.

Τὸ σπιτάκι ὅπου βλέπετε εἶνε εἰς τὴν Τῆνον, εἶνε πτωχικὸ σπιτάκι· μὰ σὰν δὲν λάμπη ἀπὸ ἀρχοντιά λάμπει ἀπὸ πάστρα καὶ τάξι. Ἡ νοικοκυρά που κάθεται μέσα εἶνε προκομμένη· προκομμένο θὰ γίνῃ καὶ τὸ κορίτσι της.

Βλέπετε τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη· ὁ πατέρας που εἶνε; Ἐπῆγε σὲ ταξίδι, σὲ μακρυνὸ ταξίδι που δὲν ἔχει γυρισμό. Τὸν περασμένο χρόνον ἐκλείσει γιὰ πάντα τὰ μάτια του καὶ ἀπὸ τότε ἡ μητέρα εἶνε χήρα καὶ τὸ κορίτσι ὄρφανον.

Ποτὲ δὲν τον ξεχνοῦν τὸν ἀγαπημένο τους ξενητευμένο που δὲν θὰ γυρίσῃ ποτὲ εἰς τὸ σπιτάκι του ἀπὸ τὸ μακρυνὸ του ταξίδι.

Καὶ τώρα αὐτὸν θυμοῦνται τὸ κοριτσάκι εἶνε γονατιστὸ ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα του ἢ ἡ μητέρα ἐνάνει τὰ χεῖρα του καὶ του λέγει τί νὰ εἰπῇ.

Λυπημένη εἶνε ἡ μητέρα καὶ ἔχει κατατασμένα τὰ μάτια της.

Λυπημένο εἶνε καὶ τὸ κορίτσι καὶ κατατασμένα ἔχει τὰ ματάκια του.

Καὶ με τὰ ἀθῶά του χεῖλη λέγει εἰς τὸν Πλάστην:

«Θεέ μου, ἀγάπα τὸν πατέρα μου που εἶνε εἰς τὸν οὐρανόν, σιμά σου. Ἄν ἦταν ἐδῶ κάτω πῶς θὰ ἔ-

τρεχα εἰς τὴν ἀγκαλιά του, πῶς θὰ τον ἐφιλοῦσα, πῶς θὰ του ἔκανα ὅ,τι ἤθελε! Τώρα που εἶνε κοντά σου, Θεέ μου, κάνε νὰ μὴ του λείπῃ τίποτε, νὰ εἶνε εὐτυχισμένος. Κάνε τον καὶ νὰ μὴ μας λησμονῇ, τὴν μητέρα καὶ ἐμένα· γιατί ἡμεῖς πάντοτε τον θυμούμεθα, τοῦ πηγαίνομε λουλούδια εἰς τὸν τάφο του, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας δι' αὐτὸν πάντα σὲ παρακαλοῦμεν.»

Αὐτὰ λέγει τὸ κοριτσάκι που προσεύχεται, ἐν ᾧ ἡ μητέρα του κρατεῖ ἐνωμένα τὰ χεράκια του.

Και όμως, μπαμπά, πρέπει να της 'πώ: « Συχώρεσέ με ! » Ήραξαν ο Πολύβιος...

Και τα δάκρυα του έτρεχαν ποτάμι... Έννοια σου, καλέ μου Πολύβιε...

Εννοια σου, καλέ μου Πολύβιε... τώ είπεν ο μπαμπάς 'ή μητέρα σου δεν μπορεί να έλθω, αλλά εγώ είμαι εδώ...

Ο Πολύβιος έρριφθη εις τας αγάλας του πατρός του, κλαίων άκόμη. 'Αλλ' όλίγον κατ' όλίγον τα δάκρυα έπαυσαν...

Ή μαμά με 'συχώρεσε ! » ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Νοεμβρίου.

814. Στοιχειόγραφος.

Δεν συνέγραφα μάταιος και εν τούτοις εν τώ έμα ένας μάταιος θα γίνο...

815. Αένιγμα.

Αν φωνάζης θα φωνάξω, αν μιλήσης θα μιλήσω. Μόνον αν περιπατήσης δεν θα σε ακολουθήσω.

816. Αένιγμα.

Οι κάμποι μου ξεροί και γυμνωμένοι, δίχως νερό ή θάλασσές μου και δίχως σπία ή χώρες ή τρανές μου...

817. Μωσαϊκόν.

Ο Έλικών, ο Αχιλλεύς, ο Κίμων και ο Κρόνος, ο γαλανός ο ούρανός κι' ο πανοράμιον χρόνος...

818. Κυβόλεξον.

1. Είμιοι, ω λύτα, έθνος βεβαίως το γνωρίζεις 2. Επίρρημα, και δι' έμού το χωριστά όρίζεις...

819. Ρόμβος.

Τό πρώτον και τό έσχατον σοι δίδει ή κυψέλη Τό δεύτερον μου ο θνητός υπέρ πάν άλλο όλεει...

820. Άστηρ. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκαται καθεώς τό όνομα θυγατρός βασιλέως της Κρήτης...

821. Κλιμακωτόν. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τό άριστερόν σκέλος αναγνωσκαται τό όνομα συζύγου θεού...

822. Πρόβλημα. Ποιοι είνε οι άριθμοί έκείνοι ούτινες, εάν εις μέν τόν πρώτον προσθήσης τό 1/2 του δευτέρου...

823-824. Κερκρυμένα όνόματα πόλεων. 1. Η Κασσιόπη είνε άστερισμός. 2. Άστερισμοί καλούνται άστρώνα συμπλέγματα.

825-828. Μαγικόν γράμμα. Δι' αντικαταστάσεως δύο γραμμάτων έκάστης τών κάτωθι λέξεων μετ' άλλον δύο, πάντοτε τών αυτών, να σχηματισθώσι τά όνόματα τεσσάρων πόλεων της Ευρωπαϊκής ήπειρου...

829. Συλλαβική άκροστιχίς. Δι' αρχαίκα συλλαβά τών ζητούμένων λέξεων αποτελούσι τό όνομα άρωματηρίου της Ελλάδος...

830. Φωνηνετόλιπον. Πν-τ-λλ-βληντε σχνσ-ν-πρες, ν-μ-τ-πρες-πρη κ-ι-δε-σ-βλα.

ΑΥΣΕΙΣ

700. Αδάμας (Αδάμ, άς) — 701. Άκαδημία, μία — 702. Κινώ, νικώ — 703. Παρθενών. — 704. Οι όφθαλμοί. — 705. Όταν τον κυτάξης εις τό Δεξιόν...

Τό αντίστοιχόν τών συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθειαν πρός τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, έκδοτήν της Διαπλάσεως τών παιδών...

νεύμα, νήμα, νόμα, άμα, άρα, ήρα, ήρας, ήρος, όρος, όνος, τόπος. — 712-715. Η αντικατάσταση γίνεται διά τών γραμμάτων ι, και ν, αι δε σχηματίζονται λέξεις είνε : ήρεμος, άσκός, άπτα, όκτάς. — 716. ΘΑΛΕΙΑ, ΜΑΧΑΩΝ (1, ΘΝήτος, 2, ΑΩρότοκος, 3, ΑΑρία, 4, ΕΧίνος, 5, ΙΑχος, 6, ΑΜφιρίτη). — 717. Ο μόνος όρος της ευτυχίας είνε ή έκτέλεσις του καθήκοντος. — 718. Πολλοί τόν πλούτον έμίσησαν...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμον μεταφρασθείς έκ του Γαλλικού. Διήμα δασκτικόν, μετá 25 εικώνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Άκαδημίας. Χρυσόδετον όρ. 3,75. Άδετον. . . . . όρ. 1,75

Βαϊτών Ζερών υπό Σοφίας Δήμον μεταφρασθείς έκ του Γαλλικού. Περιήγησις εις τόν Καυκασόν, ήθη, έθιμα, περιπέτεια. Άδετον. . . . . όρ. 4,50

Εις τήν Θάλασσαν! Ναυτικόν Μυστήριον κατá τόν Μέν-Ρήθ, περιπετειώδες, θελκτικόν, δασκτικόν. Μετάφρασις Άρ. Π. Κουρτίδου, μετá 25 εικώνων. Χρυσόδετον όρ. 3,75. Άδετον. . . . . όρ. 1,75

Τό Θύμα του Φθόνου υπό Π. Ι. Φέρμου έξελληνισθέν έκ του Γαλλικού του André Laurie. Μυστήριον ζωηρό ενδιαφέροντος έν Ρωσσία διαδραματιζόμενον, μετá 20 εικώνων. Χρυσόδετον όρ. 5. Άδετον. . . . . όρ. 3,50

Οι Μαθηταί του Εύδοπίου υπό Άρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Έπαγωγότατον και δασκτικόν διήγημα. Άδετον όρ. 1,50

Η Μαρουσία υπό Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθείσα έκ του Γαλλικού του P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικής ύποθέσεως, συγκινητικόν και δασκτικόν, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Άκαδημίας. Χρυσόδετον όρ. 5. Άδετον. . . . . όρ. 3,50

Η Μούσα των Παιδών υπό Α. Κατακωτηνός. Τίμος περιέχον 150 ποιήματα διά παιδιά. Χρυσόδετος όρ. 3. Άδετος όρ. 1,50

Η Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμου έξελληνισθείσα. Άμερικανικόν μυθιστόρημα της Δούξης Μ. Άλκωτ, έν α' μετá τρυφερότητος και περισσής χάριτος έξιστορεΐται ο παιδικός βίος της ήρωίδος και τών έκτά εξαδέλφων της. Χρυσόδετον όρ. 5. Άδετον. . . . . όρ. 3,50

Παιδικοί Διάλογοι υπό Αιμίλιον Έμμενίου (Άρ. Π. Κουρτίδου), πρόσ χρύσιν τών Δημοτικών Σχολείων, Παρθεναγωγείων και Νηπιαγωγείων. Μικράι σηναι πρίε παράστασι έν σχολικαίς ή οικουγενεακαίς έορταίς. Σειράι δύο, ήτοι: Σειρά πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, επιτροπομένους και έν Τουρκία. Άδετος όρ. 1,20 Σειρά δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικούς διαλόγους άπηγορευμένους έν Τουρκία. Άδετος όρ. . . . . όρ. 1,20

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ. Συνιστάμενον υπό τού Έπιταχίου της Παιδείας ως τό κατ' εσχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικου δραχ. 5. — Έξωτερικου φρ. χρ. 7. Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωταί δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αίόλου, 119, Έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος. Έν Αθήναις, τήν 23 Σεπτεμβρίου 1895 Έτος 17ος. — Άριθ 38

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια. Ίδε σελ. 289]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ' Τήν έσπέραν μετá τό πέρας της επίσκεψεως τών έργοστασίων ο κ. Βουλφράν, αντί να έπανελθη κατá τό σύνθημα εις τά γραφεία, ειπε προς τήν Πετρίναν να οδηγήση τόν δίφρον κατ' εύθειαν εις τόν πύργον. Τότε δε κατá πρώτον ή Πετρίνα διήλθε τήν μεγαλοπρεπή επίχρυσον κιγκλιδατήν πύλην. Άριστούργημα της σιδηρουργικης τέχνης, όπερ είχαν έκτεθη έν τινι τών τελευταίων Έκθέσεων' έδηγοῦντο δε ότι βασιλεύς τις δεν ήδυνήθη να τήν αγοράση, αλλ' ο κλόσσιος βιομήχανος δεν τήν έθεώρησε λίαν πολυδάπανον προς στολισμόν της έξοχικης οίκιας του.

«Προχώρει εις τήν κυκλικήν δενδροστοιχίαν» ειπεν ο κ. Βουλφράν. Κατá πρώτον ήδη έβλεπεν έκ του πλησίον τας συστάδας τών άνθών, άς μέχρι τοῦδε μακρόθεν μόνον διεκρίνεν ως κηλίδας έρυθράς ή ροδοχρόους επί του βαθυρόου βελουδίου τάπητος της χλόης.

«Ο ήπος συνηθισμένος άνήρχετο τήν δενδροστοιχίαν μετá βήματος ήσούχου και ουδεμίαν έχων χρείαν οδηγού ώστε ή Πετρίνα ήδύνατο να βλεψη δεξιά και αριστερά και να θαυμάζη τήν τάξιν και τήν καλλονήν και τήν καλήν συντήρησιν του κήπου.»

«Ο ήπος έστάθη άφ' εαυτού πρός της εύρειας κλίμακος, έμβα ίστατο περιμένων γρηγάς θεράπων, προσκληθείς δια του κώδωνος του θυρωρού.»

«Σταμάτη, είσαι αυτός; ήρώτησεν ο κ. Βουλφράν από του δίφρου. — Μάλιστα, κύριε.

«Θά οδηγήσης τήν νέαν εις τό δωμάτιον τών χρυσαλίδων» θά ειπε ίδικόν της φρόντισε να της δώσουν ο τι χρειάζεται εις τόν καλλωπισμόν της. Θά θέτης τό πινακίον της άντικρύ του ίδικου μου. Στείλέ μου και τόν Άντώνη να με υπάγη εις τά γραφεία.»

«Τ' έιπε να οδηγήση τόν δίφρον εις τόν πύργον. (Σελ. 297, στήλ. α')

Η Πετρίνα ήρώτα κατ' εαυτήν εάν ήτο έξυπνος ή έδλεπεν όνειρον. «Θά φάγωμεν 'στάς όκτώ, ειπε προς αυτήν ο κ. Βουλφράν, εως τότε είσαι έλευθερά.»

Η Πετρίνα κατέβη από του δίφρου και ήκολούθησε τόν γρηαίδον θαλαμηπόλον βαδίζουσα έκθαμβος ως εάν είχε μεταβιασθή εις άνάκτορον μεμαγευμένον.

«Ο Σταμάτης τήν ώδήγησεν εις τόν δεύτερον όροφον και άνοιξας θύραν τινά, ειπεν άποσυρόμενος» «Θά σας στείλω τήν θαλαμηπόλον.

Η Πετρίνα διεληούσα μικράν σκοτεινήν είσοδον εύρέθη έντός μεγάλου δωματίου. Το δωμάτιον τοῦτο ήτο κατάφυτον και τούς τοίχους αυτού έκάλυπτεν ύφασμα χρώματος έλεφαντινου όστού μετá χρυσαλίδων ποικιλοχρόων, ατίτινες έφαίνοντο πτερυγίζουσαι έλαφρώς. Τά έπιπλα ήσαν έκ ξύλου σφενδάμνου στικτού, και επί του φαιού τάπητος ήσαν ένυφασμένα ποικίλα άνθη του άγρού, μαργαρίται, μήκωνες, κυανοί άμάραντοι.

Πόσον ήσαν τά πάντα δροσερά και εύμορφα. Πρίν δε συνέλθη έκ του κατέχοντος αυτήν θάμβουθις θά εν ά' έβύθιζε τό πόδι της εις τόν μαλακόν και έλαστικόν τάπητα, ή θαλαμηπόλος είσήλθε.

«Δεσποινίς, είμαι εις τήν διάθεσίν σας' ο Σταμάτης μ' ειπε να έλθω. Θαλαμηπόλος εύπρεπώς ένδεδυμένη

εις τας διαταγας κορασίδος, ήτις πρό τινων ήμερών έκοιμάτο εντός ευτελουθς καλύβης, επί κλίνης καλαμίνης, έν τώ μέσθ τέλειτος έχουσα συντρόφους ποντικών και βατραχούς!

«Σ' εύχαριστώ, ειπεν ή Πετρίνα συνελθοῦσα, αλλά δεν θέλω τίποτε... μοί φαίνεται.

«Έάν εύαρεσθήται ή δεσποινίς να της δείξω τά πράγματα του δωματίου της. Διά τούτου δε ένός ή θαλαμηπόλος να άνοιξη τά φύλλα ιματιοθήκης μετá κατόπτρου, ως και τά συρτάρια του κομμωτηρίου περιέχοντα ψήκτρας, ψαλίδια, σάπωνας και βαυκαλίδια. Μετá ταῦτα έπίσεε δια του δακτύλου καρβίον επί του τοίχου και ειπε :

«Τούτο είνε ο ήλεκτρικός κώδων, τοῦτο είνε διά τό ήλεκτρικόν φώς.»

Έν άκαρεί τό δωμάτιον, ή είσοδος και τό κομμωτήριο έφωτίσθησαν υπό φωτός έκθαμβόζοντος, όπερ έν άκαρεί πάλιν έσθέσθη. Η δε Πετρίνα ενόμιζεν ότι πλανάται έτι ανα τας πεδιάδας τών περιχώρων τών Παρισίων ότε τήν κατέλαβεν ή καταγίς και αι καταλάμπουσαι άστραπαί τή έδείκνυον τήν όδόν ή τήν έπνιγον έντός πυκνών σκιών.

«Όταν με χρειάζεσθε, δεσποινίς, εύαρεστηθήτε να σημάνετε τόν κώδωνα: μίαν φοράν δια τόν Σταμάτην και δύο δι' έμέ.»

Άλλ' ή δεσποινίς είχε χρείαν να